

Sygn. akt II Cz 1216/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2013 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia wierzyciela(...) w W.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt I Co 2649/13

w sprawie z udziałem dłużniczki M. G.

o nadanie klauzuli wykonalności

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 25 października 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek wierzyciela (...) w W. o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko dłużniczce M. G.. W ocenie Sądu, wnioskodawca wprawdzie przedłożył umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 19 lutego 2013 r. zawartą pomiędzy S. A. (Spółka Akcyjna) w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W., a wnioskodawcą, lecz z umowy tej wynika jedynie, że ww. bank zbył na rzecz wnioskodawcy wierzytelności wymienione w załączniku nr (...). Do sprawy został przedłożony także dokument zawierający dane dot. dłużniczki M. G., na którym jedynie odręcznie napisano, że jest to „Wyciąg z Załącznika nr (...) umowy z dnia 19.02.2013 r.”, jednakże został on przedłożony w formie kserokopii, luźnej kartki, nie połączonej z przedmiotową umową. Na dokumencie tym nie widnieją żadne pieczęcie notarialne, czy też podpisy urzędowo poświadczone, a jedynie nieczytelne parafy oraz poświadczenie za zgodność z oryginałem sporządzone przez występującego w sprawie radcę prawnego. W ocenie Sądu, powyższego dokumentu nie można uznać za dokument urzędowy czy też dokument prywatny z podpisami urzędowo poświadczonymi. Nie można też jednoznacznie stwierdzić, że dokument ten jest faktycznie załącznikiem do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 19 lutego 2013 r., przedłożonej do niniejszej sprawy. Samo poświadczenie dokumentu za zgodność z oryginałem przez reprezentującego wnioskodawcę radcę prawnego nie powoduje, że dokument ten nabiera charakteru dokumentu urzędowego zgodnie z art. 129 § 3 kpc, czy też dokumentu prywatnego z podpisami urzędowo poświadczonymi. Z tego względu, w ocenie Sądu, wnioskodawca stosownie do art. 788 kpc nie wykazał przejścia na niego uprawnień wynikających z tytułu egzekucyjnego.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, wierzyciel zaskarżając je w całości wniósł o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, zarzucając mu dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że nie zostały spełnione wymogi wynikające z art. 788 § 1 kpc,

dotyczące udokumentowania następstwa prawnego dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż wierzyciel do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności dołączył wszystkie wymagane przez prawo dokumenty, w tym również załącznik nr (...) do przedmiotowej umowy wykazujący, że przysługuje mu konkretna wierzytelność od dłużnika, którego dotyczył wniosek. Odnosząc się do formy przedstawionego załącznika skarżący wskazał, że został on przedłożony w formie wyciągu i był odpowiednio oznaczony. Nadto, dodał, iż jest to dokument prywatny, a więc nie ma znaczenia, czy odpis wyciągu sporządzony został przy pomocy pisma drukowanego czy też odręcznie. Poświadczenie notarialne podpisów złożonych pod umową sprzedaży wierzytelności dotyczyło umowy wraz z załącznikiem, stanowiącym jej integralną część, co oznaczało, że poświadczenie odnosiło się również do załącznika, co w konsekwencji nadało mu moc dokumentu prywatnego z podpisami urzędowo poświadczonymi. Owe dokumenty były ze sobą połączone trwale, jednakże pełnomocnik sporządzając odpisy dokumentów, siłą rzeczy musiał dokonać ich rozdzielenia, w celu skopiowania.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Mając na uwadze treść art. 788 § 1 kpc sąd w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego wierzyciela bada jedynie, czy zostały spełnione przesłanki określone w ww. przepisie, tj. czy przejście uprawnienia (obowiązku) nastąpiło po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy przed jego wydaniem oraz czy przejście to wykazane zostało przez wierzyciela dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. Zatem na gruncie art. 788 § 1 kpc niezbędną przesłanką do skutecznego ubiegania się przez następcę prawnego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności jest wykazanie przez wnioskodawcę, oprócz istnienia samego tytułu egzekucyjnego nadającego się do wykonania, także faktu przejścia praw lub obowiązków za pomocą ściśle określonych środków dowodowych w postaci oryginałów dokumentów urzędowych lub prywatnych z podpisem urzędowo poświadczonym lub też ich odpisów, poświadczonych przez osobę posiadającą upoważnienie ustawowe. Sąd orzekający w postępowaniu klauzulowym ocenia te dokumenty zatem pod względem formalnym, tj. w zakresie dotyczącym ustalenia, czy spełniają one kryteria wymagane od dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 kpc lub czy podpisy na dokumencie prywatnym zostały urzędowo poświadczone. Po dokonaniu analizy dokumentów przedstawionych przez wnioskodawcę wskazać należy, że nie spełniają one wymogów formalnych o jakich mowa w wyżej cytowanym artykule. Nie są to zarówno ani dokumenty urzędowe, ani tym bardziej dokumenty prywatne z podpisem notarialnie poświadczonym. Z poświadczenia notarialnego podpisów stron przedłożonych przez wierzyciela, nie wynika jakich dokumentów dotyczy owe poświadczenie, bowiem notariusz stwierdza jedynie, iż w jego obecności na bliżej nieokreślonych dokumentach określone osoby położyły podpisy. Poświadczenie to nie precyzuje czy dotyczy wskazanych przez wnioskodawcę umów. Również forma przedłożonych dokumentów tj. luźne kserokopie trwale niepołączone ze sobą budzi wątpliwość, czy poświadczenia podpisów zostały faktycznie złożone pod opisanymi powyżej umowami, czy też dokumentami. Rzeczą Sądu nie może być bazowanie na domysłach. Sąd opiera się bowiem na jednoznacznych dowodach określających konkretny stan rzeczy, który niewątpliwie w niniejszym przypadku nie występuje. Tym samym dokumenty te nie stanowiły i nie mogły stanowić wystarczającej podstawy do wykazania przejścia uprawnień na nowego wierzyciela, stosownie do dyspozycji art. 788 § 1 kpc.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zd.1 kpc i art. 13 § 2 kpc.